

עפ"ת (מרכז) 47239-10-12 - יעקב דדון נ' מדינת ישראל

עפ"ת (מרכז) 47239-10-12 - יעקב דדון נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 47239-10-12

יעקב דדון

על ידי בא כוחו עו"ד דוד קולקר

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז מרכז

בית המשפט המחוזי מרכז

[29.04.2013]

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

פסק דין

לפני ערעור על פסק דין בית המשפט לענייני תעבורה בפתח תקווה בתת"ע 3871-02-11, שניתן ביום 13.9.2012 (השופטת טל אוספלד), בו הורשע המערער בעבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) בפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961.

המערער הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות על פי מדידת אויר נשוף בשיעור של 500 מיקרוגרם לליטר. הבדיקה התפקודית שנערכה למערער, "בדיקת המאפיינים" לא הצביעה על ליקוי או חסר תפקודי. פסק הדין בבית משפט קמא:

1. בהליך קמא, טען בא כוח הנאשם נגד בדיקת הנישוף. טענותיו עסקו בתקינות מכשיר המדידה (ובכלל זה תעודת הכיול שהגישה התביעה, היא "תעודת בלון") ובהליך הבדיקה שנערכה לו בעת האירוע עצמה.

לטענתו, תעודת הכיול לא הוגשה במסגרת חומר החקירה שנמסר לו, ולא הוגשה לבית המשפט במהלך הדיון באישום (שנערך בישיבה אחת בלבד), ובכל זאת אישר בית המשפט הגשתה, לאחר שהסתיים שלב ההוכחות, מבלי שהוצגה על ידי עורכה, למרות התנגדות ההגנה.

בהתייחס לטענה זו קבע בית המשפט קמא כי "תעודת הבלון" הינה "רשומה מוסדית" כהגדרתה בפקודת הראיות ובעפ"ת 31798-12-10, רודיטי ואח' נ' מ"י (מיום 19.5.2011, פורסם בנבו, להלן: "פסק דין רודיטי"), ואין מניעה להגישה שלא באמצעות עורכה, כחריג לכלל האוסר על עדות מפי שמועה. עוד קבע כי "תעודת הבלון" הנה חומר חקירה ולכן לא חלה על התביעה החובה להגישה כלל.

לעניין תהליך הבדיקה עצמה טען בא כוח הנאשם כי גם לאחר שמיעת כלל עדויות התביעה, לא ניתן לקבוע מהי שעת עצירת רכבו של הנאשם ומי הוא השוטר שעיקבו. לגבי טענה זו נפסק כי הראיות שהציגה התביעה בנוגע לעצם שתיית האלכוהול על ידי הנאשם ומועדה לא נסתרו, שכן הנאשם ויתר על זכותו להעיד ועדות עדי התביעה לא נסתרה.

בסופו של הליך הרשיע בית המשפט קמא את הנאשם כאמור וגזר עונשו לתשלום קנס בסך 2500 ₪ או 100 ימי מאסר תמורתם, וכן פסל את הנאשם מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 26 חודשים, בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית. המערער טוען נגד ההכרעה, כאמור, ונגד חומרת העונש.

טענות המערער בערעור שלפני:

2. בנוגע למהלך אירוע עיכוב הנאשם, טוען בא כוחו נגד עדותם של המתנדב ג'קי פילו והשוטר יהודה שפורקר, כי ציר הזמנים באירוע עצירת הרכב ובדיקת הנאשם נערך רטרואקטיבית, לאחר הבדיקה עצמה.

3. בנוגע לקבילות תעודת הבלון מפרט בא כוח הנאשם באריכות את השתלשלות הדיון בבית המשפט קמא כדלקמן:

א. לאחר עדות השוטר והמתנדב בדיון ההוכחות שנערך ביום 12.12.11, הגישה התביעה, בהסכמת ההגנה, אסופת מסמכים הנוגעים לתקינות מכשיר הינשוף. מסמכים אלה סומנו על ידי בית המשפט כך: "תע"צ תקינות - ת/8, טופס ביקורת תקופתית ת/9, כרטיס מכשיר - ת/10". לא הוגשה כל תעודת כיול בשלב זה.

ב. לאחר הגשת המסמכים הודיעו התביעה וההגנה "אלו עדיי" והתיק נדחה לסיכומים בעל פה למועד נדחה. במועד הנדחה, 28.12.11, ביקשה המאשימה להגיש חומר ראיות חדש שלא נמצא בתיק קודם לכן ולא נמסר להגנה. לטענתו, המאשימה טענה כי עד התביעה שהפעיל את הינשוף העיד כי השתמש לכיול המכשיר בבלון אחר מזה שצורף לחומר הראיות, למרות שלטענת הנאשם, אין לטענה זו זכר והעד לא טען כך מעולם.

ג. ב"כ המערער טוען כי התנגד להגשת חומר הראיות החדש, וביקש מהתביעה את פרטי עורך תעודת הכיול. בית המשפט הסכים לבקשתו ונתן החלטה לפיה "המשטרה תמציא בתוך 20 יום מהיות את פרטי העורך: שמו ותפקידו". החלטה זו, לטענת בא כוחו הנאשם היא החלטה שגויה משום שלא מדובר בהחלפת תעודת כיול אחת באחרת, כיון שעד אותו מועד לא הוגשה כל תעודת כיול, שכן לא סומנה תעודה כאמור.

ד. נוכח ההחלטה, מועד הדיון נדחה ליום 16.2.12, לצורך העברת פרטי עורך התעודה להגנה. ואולם, יום קודם למועד הדיון הגישה המאשימה הודעה שכותרתה: "הודעה בדבר אי הגשת פרטיו של עורך תעודת בלון הכיול", בה פירטה את הסיבות בעטיין לא תמסור את פרטי עורך תעודת הבלון. בית המשפט קיבל עמדה זו. הנאשם טוען נגד החלטה זו משום שלטענתו, אין על בית המשפט לקבל "הודעה" של התביעה לפיה לא תבצע הוראה שנתן בית המשפט.

ה. בדיון שהתקיים בתאריך 16.2.12 סימן בית המשפט את תעודת הכיול שהוגשה, לראשונה, כ- ת/11 מבלי שניתנה הסכמת בא כוח הנאשם להגשתה.

המערער טוען כי על פי ההלכה, חלה חובה להגיש את תעודת הכיול, וכן כי נדרש שתוגש על ידי עורכה. ולא רק זאת טוען הוא, אלא שהמוסמך להגישה הוא טכנאי מטעם המשטרה ולא אחר. במקרה כאן הוגשו התעודות בחטף, על ידי התובע ובית המשפט עשה כל שביכולתו להכשיר את ראיות המאשימה מחד, ומאידך להחליש את ראיות ההגנה.

דיון והכרעה:

4. הגשת תעודת הכיול שלא על ידי ערכה:

פסק הדין רודיטי עסק בשבעה ערעורים נגד החלטות בתי משפט השלום בנושא תעודת הכיול של מכשיר הינשוף. הדיון שם עסק בשאלה האם תעודת כיול שהוגשה על ידי עד, שלא ערך את התעודה בעצמו, קבילה כראייה או שהיא אינה קבילה בהתאם לכלל האוסר "עדות שמיעה".

ויובהר, מכשיר הינשוף, באמצעותו נמדדת רמת האלכוהול אצל הנבדק, עובר כיול על ידי כך שפעולתו מושוות למכשיר דוגם. הכיול נעשה, באמצעות בלוני כיול (בלוני גז המכילים גז יבש ששיעור האלכוהול בהם הוא בשיעור של 350 מק"ג לליטר גז). בלוני הכיול בהם משתמשת משטרת ישראל מיוצרים וממולאים בבריטניה על ידי חברת S. T. G. בסמוך לייצור בלוני הגז, מצרפת אליהם החברה תעודה, בה נקוב שיעור האלכוהול המצוי בבלון בדיוק רב יותר (ראו רע"פ 3981/11, נעם שרביט ואח' נ' מ"י, מיום 5.7.12, פורסם בנבו, להלן: "פסק דין שרביט"), היא תעודת הכיול נושא ערעור זה. בפסק דין רודיטי קבע השופט רענן בן יוסף כי תעודת כיול זו היא "רשומה מוסדית", כלשונה בסעיפים 35-36 בפקודת הראיות. בקשת רשות הערעור שהוגשה נגד פסק דין רודיטי נדחתה (ראו פסק דין שרביט), כך שההלכה כיום היא כי תעודת הכיול היא רשומה מוסדית ולכן מדובר בחריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה, ואין חובה כי תעודת הכיול תוגש על ידי עורכה.

אמנם, פסק דין שרביט השאיר פתח להשלמת התשתית העובדתית הנדרשת להוכחת קבילותה של אותה תעודה מוסדית, אולם זאת יידרש, כך בית המשפט העליון, רק במקרים בהם תתעורר מחלוקת בנוגע לקבילותה של תעודת הכיול, והנאשם יתנגד להגשתה. במקרה זה יידרש הנאשם ליזום בקשה לזימון עדים על ידו להשמת הראייה. עיון בפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא מעלה כי אכן השופטת נתנה בידי בא כוח הנאשם את האפשרות להתנגד לקבילות וכלשונה: "לפנות לאותה חברה ככל וירצה בכך, ולברר הפרטים אודות תעודה זו" (עמ' 11 בפרוטוקול הדיון מיום 16.2.12, שורות 7-9).

הנאשם בחר שלא ללכת בדרך זו, ומשכך בחר, ונוכח ההלכה המתוארת לעיל אין להתערב בהחלטת בית משפט קמא לאשר הגשת תעודת הבלון שלא על ידי עורכה, ואין היא עומדת בסתירה להלכה שנקבעה בפסק דין שרביט.

5. מועד הגשת תעודת הכיול:

מוסיף בא כוח הנאשם ומלין כי תעודת הבלון הוגשה לאחר שהכריזו הצדדים "אלו עדיי". גם בכך אין כדי לאיין את תכנה או כדי לבטל הגשתה שכן, הרשות להגישה ניתנה לאחר שהתובעת ביקשה להגישה ובית המשפט דן בבקשה, בנוכחות הצדדים, ולאחר שניתנה להם ההזדמנות להגיב עליה (ראו פרוטוקול הדיון מיום 28.12.11). אין חולק כי מקום בו ניתנה לבית המשפט הרשות לשנות מפסק דינו, לאחר הכרעת הדין ולאחר גזר הדין, וזאת כל עוד לא קם מכיסאו, קל וחומר רשאי הוא לאשר הגשת מסמך נוסף אשר יש בו, ככל שיסבור כך, להשפיע על פסיקתו (ראו רע"א 7816/06, עו"ד יעקב מ. בויאר נ' עזבון המנוח דוד מרמלשטיין ז"ל, מיום 5.10.2009, פורסם בנבו). הדברים נכונים גם במקרה בו חזר בו בית המשפט מהחלטתו להגיש את פרטי עורך התעודה, לאחר שהשתכנע מטענות התביעה אשר ביקשה שלא להגישם, ולאחר שנתן לנאשם הזדמנות להגיב לבקשה, כאמור לעיל.

6. זאת ועוד;

בא כוח המשיבה הפנה בסיכומיו אל פסק דין של בית משפט מחוזי נצרת, עפ"ת 46510-05-11, ועקנין נ' מ"י, מיום 23.6.2011 פורסם בנבו, אשר בקשת רשות הערעור נגדו נדחתה בפסק דין שרביט המוזכר לעיל. בפסק דין ועקנין פסק בית המשפט כי תעודת הבלון היא חומר חקירה, להבדיל מחומר ראיות, ומכאן שאין חובה להגישה כלל. יודגש כי תעודת הבלון מציינת את ריכוז הגז המצוי בבלון המשמש לכיול מכשיר הינשוף, בעת ייצורו, וזאת בלבד. בית המשפט פסק כי די בעדות המפעיל המעיד על האמור בתעודה (ריכוז הגז בבלון), ולא חלה חובה להגישה גופה. 7. מכל האמור עולה כי אין ממש בטענות המערער בנוגע למועד הגשת תעודת הכיול או הגשתה שלא על ידי עורכה. למעלה מזאת הרי שלפי ההלכה אין חובה להגיש תעודת כיול כלל, אלא במקרים בהם מבקש הנאשם להזים את עדות המעיד על תכנה. במקרים אלה נדרש הנאשם להזמין עדים להזמת תכנה או קבילותה, ובמקרה כאן בחר הנאשם שלא לעשות כן. לא מצאתי כי ההלכה תואמת לטענות בא כוח המערער. נהפוך הוא. לא מצאתי להתערב מסקנות שקבע בית המשפט בנוגע למהימנות העדים שהופיעו לפניו, שכן המערער לא גילה טעם חריג לעשות כן. לא מצאתי להתערב בעונש שנגזר על הנאשם באשר אינו חורג באופן בלתי סביר מהענישה המקובלת במקרים כגון אלה. הערעור נדחה. ניתן היום, י"ט אייר תשע"ג, 29 אפריל 2013, בהעדר הצדדים.